

Sygn. akt III UK 197/18

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania K. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 12
marca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 grudnia 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 7 grudnia 2017 r. Sąd Apelacyjny w [...], III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił apelację K. W. od wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 26 października 2016 r., oddalającego jego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w L. z dnia 10 lutego 2015 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem podczas prowadzenia działalności gospodarczej z dnia 19 października 1992 r. Organ rentowy nie stwierdził zewnętrznej przyczyny zawału serca, którą ubezpieczony upatrywał w przeżyciach doznanych w związku z oddaleniem wyrokiem Sądu Rejonowego w L. z dnia 13 grudnia 1991 r. jego odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę na stanowisku kierownika Wydziału [...] w Zakładach Naprawczych Sprzętu Medycznego w L. zajmowanym od dnia 1 sierpnia 1975 r.

Sąd Apelacyjny także podzielił ustalenia faktyczne i wnioski prawnicze zawarte w motywach wyroku Sądu pierwszej instancji, który na podstawie opinii biegłych ustalił, że zasadniczą przyczyną zawału serca były rozwijające się przez wiele lat wewnętrzne czynniki chorobowe. Uznał brak związku przyczynowego między stresem wywołanym przed ponad rokiem przegraną sprawą o przywrócenie do pracy oraz po upływie dwóch lat od wypowiedzenia, dostrzegając, że ubezpieczony doznał zawału serca, gdy prowadził działalność gospodarczą.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została wywiedziona na podstawie naruszenia prawa materialnego, tj. art. 3 ust. 1 i art. 3 ust. 3 pkt 8 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych z dnia z dnia 30 października 2002 r. (jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 1376).

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na istnienie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego rozstrzygnięcia przez miarodajne stwierdzenie, czy stres i negatywne przeżycia związane z wypowiedzeniem umowy o pracę zawartej w poprzednim zakładzie pracy i procesem sądowym dotyczącym tego wypowiedzenia, którego skutki pojawiły się dopiero po pewnym czasie, może być uznany za „wypadek przy prowadzeniu działalności gospodarczej”. Wspierając potrzebę rozstrzygnięcia tej kwestii poglądem Sądu Najwyższego wyrażonym w wyroku z dnia 23 stycznia 1986 r., II PR 1/86, w którym przyjęto, że przeżycie wewnętrzne (uraz psychiczny) w postaci emocji o znacznym nasileniu wywołujące negatywne skutki w organizmie pracownika, może być uznane za przyczynę wewnętrzną wypadku w rozumieniu art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 12 czerwca 1975 r., o świadczeniach z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 1983 r. Nr 30, poz. 144 ze zm.), jeżeli zostało wywołane nie przez pracownika, lecz powstało wskutek okoliczności nietypowych dla normalnych stosunków pracowniczych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Argumentacja wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie jest przekonująca, zwłaszcza że w rzeczywistości wniosek nie jest prezentacją istotnego zagadnienia prawnego, które *notabene* nie istnieje w sensie jurydycznym, gdyż jako przedmiot licznych wypowiedzi Sądu Najwyższego zostało rozstrzygnięte i nie wywołuje rozbieżności w stosowaniu prawa. Stanowisko skarżącego jest tylko wyrazem jego niezgody na orzeczenie wydane w stanie faktycznym ustalonym przez Sąd pierwszej instancji.

W judykaturze wyjaśniono, że zawał serca może być kwalifikowany jako ryzyko ubezpieczenia wypadkowego tylko wtedy, gdy spełnia wszystkie ustawowo określone przesłanki prawne uznania za wypadek przy pracy, tj. gdy jest nagłym zdarzeniem wywołanym przyczyną zewnętrzną, związanym czasowo, miejscowo i funkcjonalnie z wykonywaniem pracy zawodowej. Sąd Najwyższy dopuszcza taką kwalifikację jedynie w indywidualnych przypadkach i przy niewątpliwym potwierdzeniu się w konkretnych stanach faktycznych wystąpienia przesłanek ustawowych uznania zawałów serca za wypadki przy pracy. Takie indywidualne i konkretne przypadki nie mogą być powoływane jako powszechnie przyjęty kierunek lub reguła (zasada) orzecznictwa sądowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 października 1997 r., II UKN 281/97, OSNAPiUS 1998 nr 15, poz. 456).

Istnienie zewnętrznej przyczyny wypadku objętego świadczeniami z ubezpieczenia społecznego należy do ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), tymczasem skarżący, prezentując wywód polegający na powiązaniu zagadnień wykładni prawa materialnego z nieustalonymi w sprawie faktami, nie wykazał zaistnienia uzasadnionej przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w zakresie, w którym powołał się na art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Uwzględniając to, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).